ונתותרו מביא בהן לחם ללחמי תודה ונתותרו

אין מביא בהן תודה מאי מעמא אילימא משום

דרב כהנא דאמר רב כהנא מנין 6 ללחמי

תודה שנקראו תודה שנאמר יוהקריב על

זבח התודה חלות מצות אי הכי איפכא נמי

לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם ואמר

הפריש תודתו ואבדה וחזר והפריש 6

אחרת תחתיה ואבדה וחזר והפריש אחרת

תחתיה ונמצאו הראשונות והרי שלשתז עומדות נתכפר בראשונה שניה אינה מעונה

לחם שלישית מעונה לחם נתכפר בשלישית

שניה אינה מעונה לחם ראשונה מעונה לחם

באמצעית שתיהן אין מעונות לחם אביי אמר

אפילו נתכפר באחת מהן שתיהן אין מעונות

לחם כולהו חליפין דהדדי נינהו אמר רבי זירא

בוכן לענין חמאות הפריש חמאתו ואבדה

והפריש אחרת תחתיה ואבדה והפריש אחרת

תחתיה ונמצאו הראשונות והרי שלשתן

עומדות נתכפר בראשונה שניה תמות

שלישית תרעה נתכפר בשלישית שניה תמות

וראשונה תרעה נתכפר באמצעית שתיהן

ימותו אביי אמר אפילו נתכפר באחת מהן

שתיהן ימותו כולהו חליפין דהדדי נינהו מאי

וכן מהו דתימא התם הוא דאיכא למימר

מרבה בתודות הוא אבל הכא דליכא למימר

מרכה בחמאות הוא אימא לא קמ"ל יחני

רבי חייא יתודה שנתערכה כו בתמורתה

ומתה אחת מהן חבירתה אין לה יו תקנה

היכי נעביד נקריב לחם בהדה דלמא תמורה היא לא נקריב לחם בהדה דלמא

תודה היא יו היכי דמי אי דאמר עלי

לא סגיא דלא מייתי ליה בהמה אחרינא

ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא תודה והא לחמה אי הך דקיימא

תודה היא הא לחמה והא תיהוי אחריות

לא צריכא דאמר הרי זו י (סימן פּוֹ

למודי"ם מיד"ת על"ה שי"ש שכ"ן דדמ"ה

דא"י חל"ש מות"ר תמור"ה בחו"ץ חזקי"ה

הפרי"ש חמא"ת יו לאח"ר יות"ר) אמרו למדין

לפני רבי וליתי לחם ולימא אי הך דקיימא

תודה היא הא לחמה אי לא ליפוק לחולין אמר

להו סוכי מכניסין חולין לעזרה וליתי בהמה

ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא

תודה והא לחמה אי הך דקיימא תודה היא הא

לחמה והא תיהוי שלמים אמר להו משום

דקא ממעט באכילה דשלמים אמר לוי לרבי

וליתי בהמה ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה

היא הא תודה והא לחמה ואי האי דקיימא

תודה היא הא לחמה והא תיהוי מותר דתודה

סימן למדין מרחא עולא שישא
 סימן למדין מרחא עולא שישא
 אשי דמהריא מוחר, ד) [לעיל מח.
 וש"כן, ד) [יבמוח ט.], ו) ל"ל יביא

נמי ממותר כו' והשאר נמחק. ל"ק, 1) בכאן ל"ל ד"ה תודה לא

איחרי לחם להביא נמי ממוחר

בולהו חדיפין דהדדי נינהו. אביי לטעמיה דאמר כי האי גוונא בהקומץ רבה (לעיל דף כד:) גבי עשרון וכן בפרק כלל גדול (שבת על.) גבי קלר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וודון מלחכות

ם) ושמא אין שייך אלא לדמות הנך תרתי דמדמי להו הכא תודה וחטאת: ובי מכניםין חולין לעזרה. מלינו למימר דרבי לטעמיה דאית ליה הכי לקמן בפרק בתרא (דף קו.) גבי

פירשתי מנחה של עשרונות ואיני יודע

מה פירשתי אי נמי אפילו לרבון התם

אפשר דמחוייב כולה ואפילו אינו מחוייב כולה יש שם מהצת שהוא מחוייב אבל כאן שמא כל הלחם חולין ואף על גב דאדם נכנס במלבושי חול לעורה ומביא כבשתו לעורה ומקדישה אחר כך לא אסרינן להכניס חולין לעזרה אלא היכא דאיכא כעין עבודה כי הכא וביכורים דפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פא:) דאיכא א) (הגשה ותנופה) וכן חזה ושוק דפרק הזרוע והלחיים (חולין קל.) שיש תנופה וכן ההיא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי כדדרשינן כי מה שלי בשלך אסור אף שלך בשלי אסור דהיינו כעין עבודה דומיא דשלי בשלך והא דפריך לעיל בהקומן רבה (דף כא:) חולין פשיטא מאי בעי החם ומשני דאע"ג דאמר מר יאכלוה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השובע אפילו הכי מלח דקדשים לא יהבינא להו ופירש שם בקונטרם דחוץ לעזרה יאכלו חולין ותרומה ויכנסו ויאכלום על השובע ועל חנם פירש כז דיכול לאכול החולין עמה בעזרה דתנן בפרק כל התדיר (זבחים 2:) וכולם רשחין הכהנים לתת לתוכן תבלי חולין ותרומה ודריש לה בגמרא מדכתיב למשחה לגדולה ני ומה שתאמר תחילה כל כך בפשיטות חולין מאי בעי התם בדין קה מתמה דמחי בעיה חכילת חולין בפני עלמה בעזרה דאילטריך למימר דלא יהבינן להו מלח וא"ת מאי קשיא לן הכא ובכמה דוכתי מחולין בעזרה יקדישה ויאמר דאי לאו מודה היא יהו לבדק הבית כשאר הקדשות שמביאים בעורה שהיה שם גפן של והב שכל המתנדב גרגיר מביא ותולה בה ואין חילוק בין אוכלים לשאר דברים ד) ובהדיא אמרי׳ בפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פא:) גבי קונה שתי אילנות דמספקא אי קנה קרקע ומביא ביכורים מספק ומקדישן דלא ליהוי חולין בעזרה וכי בעי למיכל פריק להו וכמו כן קשה בההיא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי בג] וי"ל דלא שרינן הכי אלא גבי ביכורים דלא הוו כולי האי כעין קרבן אע"ג דאיכא ס (הגשה ותנופה) לר׳ אליעזר בן יעקבי) אבל כאן באין עם הובח ובמנחה של עשרונות נמי יש עמהן מנחה גמורה ולא שרינן על ידי הקדש לבדק הבית וא"ת והא כי האי גוונא שרינן לעיל בפ׳ התכלת (דף מת.) גבי שחט שני

תורה היא הא אובות מתיים במדים בקדקדו א"ל סכמדומה אני שאין לו מוח בקדקדו וכי כבשים על ד' חלות דמושך שנים מהן ומניפס והשאר נאכלות בפדיון דחולין ממילא הוו יו והכא נמי אמר אי הך דקיימא תודה היא הא לחמה ואי לא ניפקו לחולין חולין ממילא הויין

ויש לומר דלא שרינן להכנים לכתחילה מספק והא דשרינן גבי ספק מצורע הי להביא אשמו ולוגו ושרינן להכנים לוג שמן לכתחילה מטעם דחולין ממילא הויין התם בטיל ליה בהדי אידך שמן והא דלא שרינן מטעם ביטול גבי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי דהתם ששים עשרוו לא בטלי בחד אבל אין לומר מטעם תקוני גברא שרי טפי גבי מצורע דלא מסיק אדעתיה האי טעמא עד המסקנא ברן ועוד י"ל דהתם גבי תודה לא בעי למימר דמקדים ופריק גזירה שלא יאמרו יש פדיון ללחמי תודה כדאשכחן לעיל דגזירה שמא יאמרו מוליאין מכלי שרת לחולין

וכן בההיא דפ' בתרא (לקמן קו.) שיכול להיות מנחה אחת חיישינן שמא יאמרו מוליאין מכלי שרת לחולין אבל בלוג שמן של מלורע דליכא שיעור ^{ש)} ידעי דהא דיש לו פדיון משום דאין קדוש קדושת הגוף וכן ביכורים ידעי דמשום ספיקא הוא דאין ביכורים ניפדין כתרומות ומעשרות וכן שחט שני כבשים על ד' חלות ידע דלא קדשי אלא שמים: אמר דיה דוי דרבי. פירש בקונט׳ לוי היינו למידין י) דר׳ קמייתה אמר ליה בישיבת שאר תלמידים או בינו לבין עלמו ועל חנם דחק דבסוף פ"ק דסנהדרין (דף יו:) אמרינן למידין לפני חכמים היינו לוי אבל למידין לפני רבי חכם אחר היה [ועי' היטב חוס' מעילה ט: ד"ה הלמידין]

לובח תודתו וניתותרו: אי הכי איפכא נמי. דכיון דלחם ^ז] איקרי תודה א) לעיל טו, ב) ר"ה ה:, ג) צ"ל ים מודה נתי איקרי לחם יוציא נית מנותר לחם חדה: לחם איקרי חודה. ולהם הפרים הן למודה ולהם מינה אין למודה שנים אין הפרים הן למודה למודה שנים אין מעונה (מסו. לפי שהיא חליפי חודה ראשונה: שלישים עעונה לחס. דלא היא חליפי בן חודה ראשונה ומרבה בחודות הוא דאע"ג דחובה היא דקחני

והפריש אחרת אפילו הכי אמרינן הכא ודאי שלישית לא הויא אלא ין מרבה בתודות דלא ספט מולה חליפה: נתכפר בשלישים שניה אין טעונה לחם. לפי שהיא חליפתה של שניה ח: ראשונה טעונה לחם. לפי שאינה חליפין: מכפר באמלעים שתיהן אין טעונות לחם. א] (א) לפי שהיא חליפת הראשונה ולא שלישית טעונה לחם שאף על פי שאינה חליפת ראשונה הויא חליפה דחליפה ש): שניה דהויא חטאת שכיפרו שלושית חרעה. דלה הויה חליפי (כ) ראשונה: יב] חודה דהיכה למימר מרכה בחודות בין מורה מאום הכי יג' לרבה שלישית טעונה מחל. משום הכי יג' לרבה שלישית טעונה לחם כדאתרינן לעיל יד' ז' דחיית חודת חובה 2) אבל חטאת דליכא למימר מרבה במטאות הוא שאין דרכן של בני אדם להרבות בחטאות: אימא לה. תיהוי שלישית להרבות בחטאות: אימא לא. תיהוי שלישית רועה אלא ימותו תרוייהו ל) קמשמע לן שי] רבה דלא: דלמא סמורה היא. וכבר אמרינן לעיל מ) תודה טעונה לחם ולא תמורה משום הכי אין לה תקנה: (ג) אמאי משום הכי אין לה מקנה: (ג) אמאי אין לה מקנה אי עסקינן במודת חובה שו! בההיא דאמר עלי "ז] ונמערבה אית לה תקנה: לא סגי דלא מיימי אחרינא. ולייחי בהמה אחריחי ולחם ולחני ולימא אי הריתי בטנט ממוכה היא הך בהמה למודה הך דקיימא תמוכה היא הך בהמה למודה למובמו והא לחמה יח] והאחרונה שנשמיירה ים] תודות תיהוי לאחריות דהוי כמפריש עליאה למתראת ליאה לתפרים בין תורות לאחריות לי דהוא קריבה עם לחם וחדא בלא לחם: לא לריכא דאמר הרי זו. דהויא בדבה להכי לא מלי למימר דהא תיהוי לאחריות דלנדבה ליכא אחריות משום הכי אין לה תקנה: למידין לפני רבי. לוי כדאמריי בסנהדרין (דף יו:) למידין לפני חכמים ^{ס)} לוי: ואי לא ליפוק לחולין. שיאכלו הבעלים אותן חלות בתורת חולין והכהנים יאכלו לאותן ד' דתרומה בתורת חולין: וכי מכניסין חולין לעורה. דדלתה הך דקיימה תמורה היה ב] ש' והיאך הביה לחם חולין בעזרה: ולייתי בהמה אחרת כי ולחם.

בחורת חודה שמא נשתייר ממנה למחר ונמצא מביא קדשים לבית הפסול בב] ק) שיקדים זמנו דשמה שלמים הוה: רש"י כת"י

בא] (דלא) דאע"ג דאסקינן (ד) דאמר הרי

זו יביא בהמה ומה בכך שהרי אדם יכול

להרבות [תודות] נדבה ויהא להם תקנה: ל) ממעט הוא לאכילה דשלמים. דהשתא

הויא ספק שלמים ודין שלמים דנאכלים לשני

מים ולילה ותודה ליום ולילה ואי אכיל לה

לחם איקרי מודה. כדכתיב התודה חלות הלכך כי אמר מעות הללו לתודה הרי לחם ימותו: חודה שנחערב בחמורחה. דלא ידע הי תודה והי תמורה: ומחה אחת מהן כו'. אבל אם שתיהן עומדות מביאן לעזרה וארבעים חלות עמהם ומתנה אם זו חודה הא לחם שלה וזו תמורתה ואם זו חודה יהא לחם שלה וזו תמורתה. ואם בני חלמודא אי דאמר שלה וזו תמורתה. וא בני חלמודא אי דאמר

שלה חו מתורחה. וקם בני חנמודה לה מנורחה. וקם בני חנמודה הד החמר האי בכל מתחלה הרי על תורה לה סגי דלה מיימי תודמו וכיון דלה סגי דלה מיימי יכול להסכיש החרם להחריות הלכך ליימי בהמה עם הטתרה ולתני. אי הך דקיימה הסורה היא. האחרת שהבאתי תהא חודה זו לחמה ואי הך דקיימא חודה היא הא לחם שלה זו האחרת אני מפריש לאחריות של זו שאם תאבד ההא מדה היא הא לחם שלה זוו האחרת אני מפריש לאחריות של זו שאם מאבד ההא מודה היא אם להם שלה שו האחרת אני מפרים לאחריות של זו שאם חאדה ההא חחתי יוקריב הראשון ולחמה ושניה בלא להם כדין המפריש שתי מדודות לאחריות ותחתי יוקריב הראשון ולחמה ושניה בלא להם כדין המפריש שתי מדודות לאחריות ולא חלי למינה דינה לא היה שנונה להם: דאמר. בקמייחא הרי זו ואין לה אחריות מכניסין חולין לעורה. ואי הך מעורה היא אשמכה דאימי הולון של לעורה: לייסי בהמה אחרת עם הטרחת: משום דקא ממעע בארילה דשלמים. דאין יכול לחוכלה לך אחרת אלא ליים ולילה העותר ישרף דשמא חודה היא אילה לניים לאוכל לניים בארילה היא אלא שלמים שאללים לשני ימים ולילה אחד ושלא כדין שרפן ואייתי קדשים לבית הפסול: לוי. היינו נמי למדין אלא קמייתא אחר ליה בישיבת שאר התלמידים זוו בינו לבין עלמו: והא סיסוי מחסר סודה. ותקרב בלא לחם:

לחם תודתו והס"ד. ל **ח**) בס"א: שלישית, **ט**) בס"ח: שליסית, ש) נ"ח".
 דסנית, "ול לפציג דחים". ביני למציג דחים". ביני למציג דחים.
 "ול דברב, ש) נ"יע למציג" ביני למציג דחים.
 "ול למ"ח, ש) וד ש ש"ח ביני למ"ח ביני למ"ח ביני ל"ח עם הלחםו. ש) ונדל"ל לחם חוליוו. עם הלחסו, ש) נוצדי ללחם חולדן.

ס) גר 'דין שחם אין לדחות

ס) גר 'דין שחם אין לדחות

כל וקדושין נוזן, גו 'דיל מעשה

שחמה. דיק, דו 'דיל דבהדה'

סל, וקדושין נוזן, גו 'דיל וונהדה

שחמה. דיק, דו 'דיל דבהדה'

סל, ו) ז'ל הנוסה, () (לעיל

סל, ו) ז'ל הידיל לחל אי כך

ידי וחולין מתילה סייון, ז'יק,

מ) ניין ובחים דף עו ע"א),

עו 'ד' דער ידה איש לכם פדיין

מו לחיל דער ידה איש לכם פדיין

מו מוס לחיל ולב שיעור לבו אי

הגהות הב"ח (b) רש"י ד"ה נתכפר באמלעית וכו' לפי שהיא נ"ב ר"ל האמלעית: (ב) ד"ה שלישית וכו' ראשונה הס"ד ואח"כ מ"ה התם ראשונה הס"ד ואח"כ מ"ה התם כו' מודה דאיכא: (1) ד"ה דילמא וכו' מקנה הס"ד ואח"כ מ"ה ה"ד אמאי: (ד) ד"ה ולייתי

משום דאין לה שיעור לכך אין קדוש כו'. צ"ק, י) צ"ל לפני רבי

דבקמייתא. נ"ק,

רבינו גרשום

וכו' לאע"ג לאסקיגן דאיירי באמר הרי זה:

ראשונה כו׳ שלישית טעונה. לחם שאינה חליפי ראשונה והוי כמרבה בתודה: נתכפר בשליש׳ שניה אין טעונה לחם לפי ששלישית קיימא במקום שניה והראשונה טעון במקום שניה והראשונה טעון במקום הדשלישית לא קיימא במקומה: נתכפר באמצעית שתיהן [אין] טעונות לחם דוו עומדת במקום ראשונה ושלישית נעשית חליפין על וו לפיכר איז טעונה לחם: זו לפיכך אין טעונה לחם: כולהו חליפין דהדדי נינהו. כיצד אם נתכפר בראשונה שניה אין טעונה לחם מפני שהיא חליפי ראשונה ולא שלישית טעונה לחם שאע״פ שאינה חליפי ראשונה הויא שאינה חליפי ראשונה הויא חליפי דחליפה: שניה תמות דהוי חטאת שנתכפרו בעליה. שלישית תרעה דלא הויא חליפי ראשונה: התם היא גבי תודה דאיכא למימר לדברי רבה דשלישית טעונה לחם דאיכא למימר מרבה בתודות הוא שיכול אדם להביא כמה תודות ולחמיהן שירצה ביחד. אבל גבי חטאת דאיז אדם מרבה בחטאת ביחד אינ מרבה בחטאת ביחד אימא לא
הויא רועה אלא חדא מיניהו
אלא מתות תרוייהו קמ"ל
רבה דלא: דילמא תמורה היא.
וכבר אמרינן תודה טעון לחם
ולא תמורתה. ומשום הכי אין
לה תקנה: ואמאי אין לה תקנה אי עסיק בתודה חובה שנתערבה בהאי דאמר עלי כי מתה חדא לא סגיא דלא מייתי אחריתי וליתי בהמה אחרת ולחם וליתני הכי ולימא אחרת ולחם וליתני הכי ולימא
אי הך דקיימא תמורה היא
אי הך דקיימא תמורה היא
אי הך למיתי תיהוי תודה והא
אין לה תקנה דלא אמר
עלי אלא הרי זו דלא צריך
למיתי אחריתי: אמרי למדים
לפני ר. היינו לוי כדאמרינן
בסנהדרין לבדיו להיי הרייהי בסנהדרין לבדיו להיי הרייה בסנהדרין למדין לפני חכמים לוי מרבי: וליתי בהמה אחרת ולחם אע"ג דעסיק׳ דאמר הרי זו יביא בהמה אחרת הרי זו יביא בהמה אחרת ומה ככך שהרי אדם יכול להרבות בתודה וחיה לה תקנה: משום דקא ממעט באכילה דשלמים דהשתא הא מאכלים לבי מים לוילה ותודה באכלים לבי מים לוילה ותודה לספק תודה ולא היו מניחין להן מצלים וולא היו מניחין להן מצלים וולא היו מניחין להן מצלים וולא היו מניחין להן מצלים ווילא היו מניחין להן מצלים ווילא היו מניחין שלמים וושאם באלים ווילא היו מניחין היו מצלים ווילא היו מניחין שלמים וושאם באלים ווילא מצלים וו לאכלן בזמן שלמים ושמא היה רוצה לשורפן מיד לאחר יום ולילה והיה מביא קדשים לבית הפסול קודם זמנז.

לב א מיי פי"ב מהלכות פסוה"מ הלכה ט: לג ב מיי שם פ"ד הלכה ד: לד ג מיי שם פי"ב הלכה ד:

תורה אור השלם

 אם על תוֹדָה יַקְרִיבֶנוּ והקריב על זבח התוֹדה חלוֹת וְהָקְרִיב עַל נֶבְּוֹדוֹהַיּתּוֹ הַיְּלְהִיבּ מִצוֹת בְּלוּלֹת בַּשְּׁמֶן וְּרְקִיקִי מִצוֹת מְשָׁחִים בַּשְּׁמֶן וְסלת מִרְבָּכֶת חַלֹת בְּלוּלֹת בַּשְּׁמֶן: ויקרא ז

מוסף רש"י

. והקריב על זבח התודה וכו'. שאם היו שתיהן קיימות מביאן ומביא מ' חלות כמשפט התודה, ואומר הרי הלחם הזה לשם אותה שהיא תודה, ושחיטת למם אותה שיים מודמ, ומרטות המודה תקדש הלובעה המודה מתקדש הלובעה למברתה תקנה (רוה ה) וכי מבנימין חוליון לעודה. ודשיין (בקידושין מ): ובכושיים כי ירמק מתן המקום וזבמן ודבח יני ברימון מקום אתה ודבח ינו ברימון מקום אתה ודבח ולי אתה ודבה בקירוב מובת חלי אתה ודבה בקירוב ודבח ולי אתה ודבה בינות בקירוב בינות החוגים ולי בינות מקום חולין שלך, והוא הדין לכל הבחת חולין בעזרה שחסור, חי נמי מדרבנן דלמא איכא דחזי ליה דנוהג בהן מנהג חולין כדינן וסבור קדשים הן הואיל ואייתינהו בעזרה ואתי לולוולי

שימה מקובצת

י. 6) ואמר רבה: כ) בתמורתה. ע תוס׳ לעיל (דף מ״ח ע״א): ג) תקנה. עי׳ תוס׳ זבחים (דף . ע״ז ע״ב ולקמן דף ק״ה ע״ב): ד] היא ואי ותיבות היכי דמי נמחק: כ) סימן למדים לוים נמקק: סן סימן למרים לרים שיש שכן בדמהריא וחיבות דרמה דאי נמקק: ו) לאחרית וחיבות לאחר יותר נמחק: ו) דכיון דלחם נמי איקרי: סן חפריש מעות לתודות: טן חליפי דאשונה אלא כמרבה: ים) לחם דוו עומדת במקום "ל) לחם דוו עומדת במקום ראשונה ושלישית נעשית חליפין של זה לפיכך אין טעונין . לחם הס״ד ומה״ד כולהו חליפי דהדדי נינהו כ"ש אם נתכפר בראשונה שניה אינה טעונה בראשונה שניה אינה טעונה לחם: יכן התם הוא גבי תודה: ינן לרבא: ידן לעיל דאף על גב דהויא: יטון תיבת רבה נמחק: יטן חובה שנתערבה בההיא: חיבת תוערבה נמחק: ים) לחמה והאחרת שנשתיירה: יע) כמפריש שתי תודות לאחריות חדא קריבה: כ) היא וקא מייתי לחם ותיבות והיאך וקא מייתי לחם ותיכות היאך בא נמחק: 63) תיכת דלא נמחק: 63 קודם זמנוי בנמק: 63 פירשתי גליון ויי"ל דבדק מבודה שביע לבבי עבודה חשביע ליה הדולח בהצא עם הזוברת גופיה תנופה לאו גופיה לאו גופיה לאו גופיה לאו גופיה לאו גופיה דקרבן ממש האו להאו ביתה או האו להלים להו היא נדהג יותר מה או האו להלים הוא האו להלים הוא באו להו להוא נודף האו להו להוא נודף האו להו להוא נודף האו להו להוא נודף להו להוא נודף האו להו להוא להו להוא האו להכות הביע המות להם להו היא האו להכות היבתי ההוא בהו להוא האו להכות הוא בלהת הוא בלת הוא הוא ובהא ניחא הא דלקמן פרשתי ואיני יודע מה פרשתי כו": כד] המסקנא. גליון עי"ל . דקדשי בדק הבית יש להן פדיון י. וגזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול אבל בבכורים מכלי שחת לחול אבל בכבורים
ליכא למגזר שהרי הכל יודעין
ליכא למגזר שהרי הכל יודעין
דבכורים אין להם פריון וקשה
דתניא בפרק התערובת גבי ספק
מצורע ר"ש אומר למחרתו יביא
כוי עד והא איכא הך פורתא
דלא קמין ליה והכי מני גנזור
יודלא מיון ליה והכי מני גנזור גזירה שלא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול וי"ל דהך פורתא לא מקדש ליה כלי שרת . כדתניא לעיל מלאים אין מלאים כרתניא לעיל מלאים אין מלאים אלא שלמים ומתנדבים כיוצא בו אבל לעיל ניחא רקאמר ואם לאו יהא נדבה אבל לא מתני אם לאו יהא לבדק הבית דכיון דאיכא לוג שלם ומתנדבין כיוצא בו גזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחולין: